

عنوان مقاله:

مطالعه نقشه نگاری فرهنگی در فرایند توسعه و برنامه ریزی فرهنگی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات راهبردی فرهنگ، دوره 4، شماره 2 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

مریم حسین یزدی - استادیار دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران (نویسنده مسئول) mhoseinyazdi@ut.ac.ir

ابراهیم فیاض - دانشیار دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران efayaz@ut.ac.ir

خلاصه مقاله:

مشارکت اعضای جامعه محلی در شناسایی و ثبت ارزش های فرهنگی محله، از طریق نقشه برداری فرهنگی حاصل می شود. نقشه برداری فرهنگی، روش های جدیدی برای ثبت امور فرهنگی، مکان ها و جوامع ارائه می دهد. این امر بسیار اهمیت دارد چرا که شناسایی ظرفیت ها و سرمایه های فرهنگی عامل اصلی در بازآفرینی جامعه است. در این پژوهش در صدد پاسخ به این سوال هستیم که نقشه برداری فرهنگی چه ارتباطی با برنامه ریزی فرهنگی و توسعه فرهنگی جامعه دارد؟ و نقشه برداری فرهنگی چگونه به جامعه کمک می کند؟ این تحقیق توصیفی تحلیلی بوده و با شیوه ی اسنادی، اطلاعات جمع آوری شده است. هدف تحقیق مطالعه ی نقشه برداری فرهنگی از طریق شباهت ها و تفاوت ها با توسعه فرهنگی و برنامه ریزی فرهنگی است. از منظر رویکرد نظری تمرکز بر نظریه استفان مورور دارد که باور دارد با توسعه فرهنگی جامعه و برنامه ریزی فرهنگی در هسته مرکزی، نقشه برداری فرهنگی سبب قدرت جوامع می شود و سپس مضامین و مقولات مرتبط استخراج و سپس تجزیه و تحلیل آنان شکل گرفته است. نتایج حاصل از پژوهش نشان می دهد که نقشه نگاری فرهنگی فرایندی از پایین به بالا است و متمرکز بر مشارکت و معنا است. از طریق حس مکان و معانی مکان اطلاعات را مستند سازی می کند و همچنین سرمایه های مشهود و نامشهود مکان برای توسعه فرهنگی را شناسایی می کند.

کلمات کلیدی:

نقشه برداری فرهنگی، توسعه فرهنگی، برنامه ریزی فرهنگی، تنوع، برابری و پایداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2029062>

